

Да се из једног тоталитаристичког политичког система ипак не може прећи у демократски (тј. антитоталитаристички) политички систем без класичне револуције и грађанског рата, који је пратећа појава свих правих револуција, управо нам ових дана, као и свих година до сада, на још једну годишњицу смрти др Зорана Ћинђића (1952–2003), тадашњег премијера Републике Србије и председника тзв. „Демократске“ странке, потврђују његови страначки дијадоси и епигони.

Да се у свим тоталитаристичко-једноумним политичким системима мора имати непогрешиви Фирер – „највећи син свих наших народа и народности“ – коме се цијела нација клања, а који је наравно под „заштитом лика и дјела“, уверили смо се такође ових дана на промотивно-пропагандним феријама Ћинђићевих страначких наследника о „нашем највећем сину демократије“ – наравно, погодили сте о коме је реч. Међутим, у неким случајевима су се ове ферије претварале у трагикомичне сцене када су нпр. Ћинђићеви омладинци, „ДС - Југенд“, по Брозовој традицији да свет на омладини остаје, покушали пре две године да изведу чак и један рециталски перформанс цитирајући (напамет) пророчанске мисли Великог вође демократске револуције, која је стожер нашег европског пута. За сада остаје да изнајме неког искусног Јову Капичића да их стручно увежба у рецитовању да не би правили и даље Смехотресну олимпијаду пред ТВ камерама и милионским аудиторијумом на YouTube-у. [\[1\]](#)

За ову сезону, тј. за десетогодишњицу од атентата на неприкосновеног Вођу револуције, Политбиро његове странке (која је тренутно у тоталном распаду система) је већ лансирао предлог да се Вођи и „првом демократском премијеру Републике Србије“ [\[2\]](#) подигне споменик о државном трошку у природној величини (вероватно позлаћен) који би се поставио на неком видно-прометном месту у главном граду Остатака Србије. Поводом овог предлога неко би могао да има бар две примедбе:

· у свим нормалним демократским земљама постоји или писано или неписано правило да

Зоран Ђинђић – „највећи син наше демократије“

Пише: Владислав Б. Сотировић
субота, 09 март 2013 23:52

се споменици, називи улица, урбаних насеља, итд. могу давати одређеним особама тек након 50 година од њихове смрти, тј. кад прође колико-толико довољно времена да се хладне главе одреди његова стварна повесна улога, и

• Вероватно би се и сам Зоран Ђинђић противио захтеву свог сопственог Политбироа о постављању споменика, бар док не прође првих 50 година.

У међувремену, док се једнопартијска и једноумна машинерија демонократске постслобоумне Србије не ухода до савршенства Брозовог система, зарад очувања свијетлих демонократских петооктобарских традиција наше Народно-ослободилачке борбе за претварање Србије у Београдски пашалук и лихварску колонију западних финансијских хохштаплера, предлажемо и неколико конкретних и корисних мера за очување тековина демонократског НОБ-а, а зарад издржавања на правој европској цаци истинске демократије који је поплучао наш најдемократскији син за само три ђета премијершиповања напаћеном Србијом након „Балканског касапина“ кога је ухапсио на кварно у току ноћи плънувши на своју сопствену задату реч од 6. октобра 2000. г. да то неће да ради (сведоци су били генерал Перишић и Војислав Коштуница) [3] :

Зоран Ђинђић – „највећи син наше демократије“

Пише: Владислав Б. Сотировић
субота, 09 март 2013 23:52

